

השינוי האחרון

השנוי האחרון היה מות.
נראיתי קרובה יותר לסכין הקרה
לרוח. למים. למתים.
משהו – משהו – גרר אותי פתאם מאה סנטימטר ממני
כאלו הייתי חיה גזורה מקרטרון
מוטלת בסל נירות
בלי להניד עפעף

נעשיתי בוטה
אינטנסיבית
וולגרית
קפריזית
דוחה.
מסביב התקבצו המון אנשים
ואנשים אמרו: "הה חדוה, היא באמת יודעת להיות כלבה"

הקטע בסוגרים הוא: היחידים שמעניינים אותי הם אלה שמשתוקקים בכל מאדם
להקשיב לרעש הגלים של העבדות
לישר את הגלים
למחק את העבדות
לפסל את צבעי הקשת בענן.
לגעת בפקעת
לצוד אריות שיצאו מן הדעת

נזכרתי בחית-הלילה של אבות ישרון, משתרכת ממדבר למדבר
עטורה פרחי לילה
– מעל מצחה הזר הקדוש –
אור נך אור אדם נשפך מעיניה
וגם כשהיתה מהנהנת בראשה
רוקעת ברגליה
חובטת בחול הזקן

אֲבָל הַשִּׂיא הָיָה מְזֻמּוֹר הַקֶּסֶם שֶׁל הַיָּמִים שֶׁחָלְפוּ
לְאֶטֶם לְאֶטֶם לְאֶטֶם.

דִּהְרַת הַסּוּסִים עַל הַמַּיִם

צִהָלַת בַּחוּרִים-יָפִיתָאֵר בְּשִׁמּוֹשׁ

– הַטִּיּוֹל, הַקֶּצֶב, הַשִּׂיחָה, הָעֵנָג, הָרַעַד, הַחֶסֶר, הַצִּמְאוֹן, הָאֲבָק, הַזַּעַה –

– פֹּה וְשָׁם מִישָׁהוּ מִרִים אֶת הָעֵינַיִם, מִבֵּיט בְּשָׂמַיִם –

וְהַקּוֹלוֹת הָאֵלֶּה, כָּל הַקּוֹלוֹת הָאֵלֶּה, כָּל הַקּוֹלוֹת הָאֵלֶּה

וְהַקּוֹלוֹת שֶׁל אֱלִישָׁע

וְהַקּוֹלוֹת הַחֲדָשִׁים שֶׁל אֱלִישָׁע

הפרדוקס הזה —

גבר מתגורר במשך שנים בדירת חדר,
סורק לפעמים רחובות מקלקלים,
מחטט בפחי אשפה,
מוצא בין ערמות זבל קלפים
ותשמישי קדשה
ואלפי מגזינים של קומיקס.
אני תוהה על היפי החסר תקדים הזה,
כלומר, הפרדוקס הזה: גבר מתבודד במשך שנים
בדירת חדר —

משהו אינטימי לגמרי.
וזה יכול גם להיות משהו אנרכיסטי, פרוע
פיראטי, חוליגני, ארוטי,
שבור

לֵאט לֵאט הוא מתברר.
מתחילים להתברר הפרטים.
העבודות.

עולה בדעתי סדקים
חריצים, יבש קמטים
של איש זקן שצריך
לפלס את דרכו,
להחליט מה כן, מה לא.
עולים בדעתי אורות של מכונית
מהבהבים בערפל,
קרקס פרוע,
קרנבל.
והוא רוקד ורוקד ורוקד

כבר ערב.
כבר לילה.
כבר יום.
כבר כוונים אחרים.
כבר חלול הקדש שלי על דף הנזיר שלי.
רוח פרצים מדברת אלי בשפת רוח פרצים.

וְהוּא רוֹקֵד וְרוֹקֵד וְרוֹקֵד
 אֲנִי אוֹמֶרֶת נִפְלָא. נִפְלָא. זֶה נִפְלָא.
 מוֹזִיקָת גִּז' לְבָנָה נִעְצָרֶת לֵיד הַדִּלֶּפֶק.
 הַמְצִיאוֹת שׁוֹקֶעֶת לְתוֹךְ תַּרְדֵּמָה עִמָּקָה.
 צִפּוֹר הַרוּגָה מְנַתֶּרֶת בַּחֲשֵׁךְ
 עַל פְּנֵי קֶצֶה שֶׁל מְדֻרָּה.
 וְהוּא רוֹקֵד וְרוֹקֵד וְרוֹקֵד

וְבוּ בְזִמָּן לְהָרִים דְּפִי נִיר קִטְנִים,
 לַעֲשׂוֹת רְשׁוּמֵי־הַכֶּנֶּה
 – רְשׁוּמִים שֶׁנַּעֲשׂוּ בְטֶרֶס –
 עַל פֶּתָקָאוֹת, עַל נִירוֹת גְּדוּלִים.
 וְהַמּוֹת הַשֶּׁקֶט, עִם הָאֶפּוֹר הַלָּבֵן, רַק מָה,
 אֵיפֹה הַמִּקֵּל וְהַגְּלִימָה.
 עוֹלָה בְּדַעְתִּי חֵלוֹם שֶׁל כִּלְבָּה
 וְחֵלוֹם שֶׁל כִּלְבָּה בְּדִיוֹק כְּמוֹ חֵלוֹם שֶׁל כִּלְבָּה
 שֶׁנִּרְדָּמָה סָבִיב בּוֹר מִיָּם כִּזָּה
 לְאַחֵר שֶׁנִּסְתָּה לְדַעַת מָה
 מְסֻתּוֹבֵב בְּרֹאשִׁי
 נִזְכַּרְתִּי בְּבִלְתִּי אֶפְשָׁרִי.
 כְּלוּמָר

גָּבֵר שִׁיּוּדַע מָה מְסֻתּוֹבֵב בְּרֹאשִׁי,
 מִשְׁנָה אֶת דַּעְתִּי כָּל הַזִּמָּן,
 גּוֹרֵם לִי לְהַרְגִּישׁ
 דְּבָרִים כְּאֵלֶּה.
 וְהוּא גַם מַשְׁהוּ אַחֵר לְגַמְרִי.
 גָּבֵר מֵהֶסוּג הַזֶּה,
 כְּלוּמָר

גָּבֵר שְׂאֲנִי אוֹהֶבֶת –
 גָּבֵר פְּרֵה־סִטוּרִי
 גָּבֵר כְּבִיר
 טוֹטְלִי
 מְאֻגִּי
 חֲדָפְעָמִי

גָּבֵר תָּמִים